

správními, jež pomoci finanční prokuratury se dožadují — kdyby totiž se obmezovaly při svých dožádáních vskutku jen na případy nutné, složité, a svá dožádání náležitě jak specifikovaly tak instruovaly. Dosud se tak bohužel začasť neděje, žádá se o posudky ve věcech nepatrných, stereotypních, stále se opakujících, často bez předepsané specifikace právních otázek, o jichž zodpovědění se žádá, bez předepsaných osnov smluvních, bez náležitých informací, jež si pak finanční prokuratura teprve sama s velikým nákladem času a práce musí opatřovati. Nepomáhají-li tu opětná upozornění a žádosti prokuratur samých, bylo by žádoucí, aby všechna ministerstva dala svým podřízeným úřadům v tom směru přesné a důtklivé direktivy.

Žadoucí bylo by ovšem také, aby prokuratury byly dříve slyšeny, než se jim event. novými zákony uloží nová agenda nějaká, o jejíž účelnosti mohou býti pochybnosti. Poukazují tu jen příkladem na zákon ze dne 30. června 1921 č. 257 sb. z. a n.

V rámci tohoto článku bylo možno jen letmo a příklady naznačiti možnosti, po příp. nemožnosti případných reforem a pokud se týče úlev služby prokuraturní. Dojde-li k jednání o příslušných opravách, změnách a úlevách, bude zajisté nejúčelnějším a jedině správným, voliti při tom postup zachovaný za starého režimu při osnování nyní platné instrukce služební: povolati ke zralé, podrobné a odborné úradě a výměně myšlenek o tom zúčastněné prokuratury a jejich gremia.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Vzdá-li se osoba, která nabyla vlastnictví věci dle §u 367 ob. z. od osoby, které věc tato byla pouze svěřena, svého vlastnictví, přísluší původnímu vlastníku právo, tuto věc jako svoji požadovati. — I obligační nárok na vydání věci dostačuje k odůvodnění žaloby podle §u 37 ex. ř. — Právo exekučního věřitele jest právem odvozeným a nemůže sahati dále než sahá právo dlužníka.

Soukromník A. půjčil svému známému B. cenné papíry v částce 100.000 Kč se závazkem, že mu B. po dvou měsících

tytéž papíry neporušené vrátí. B. ukázal se však nehodným této důvěry, ježto papíry, které mu byly takto půjčeny, složil jako částku tržové ceny osobě C., od které koupil velkostatek. Osoba C. přijala tyto cenné papíry jako část kupní ceny v dobré víře a nabyla tudíž jejich vlastnictví. Po nějakém čase došlo k rozvázání tržové smlouvy mezi osobou B. a C. a osoba C. zavázala se vrátiti cenné papíry osobě B. — Poněvadž mezitím začal A. uplatňovati nároky na vrácení cenných papírů a poněvadž dále věřitel osoby B. pan D. vymohl si soudní obstavení papírů těch zabavením nároků osoby B. na jejich vydání, složila osoba C. tyto cenné papíry k soudu. — Soukromník A. podal proti věřiteli D. žalobu excisní na nepřipustnost exekuce, domáhaje se žalobou touto zároveň uznání svého práva vlastnického.

Rozhodnutím všech tří instancí bylo vyhověno žalobě soukromníka A. — První instance vyhověla žalobě z toho důvodu, že nenabyla přesvědčení, že by byl B. osobě C. cenné papíry složil jako splátku na cenu tržovou a že tudíž právo vlastnické na osobu C. nikdy nepřešlo a že soukromník A. zůstal tudíž stále vlastníkem svých cenných papírů, vzavši vlastnické právo jeho v době půjčení cenných papírů za prokázané.

Naproti tomu druhá instance a v souhlase s ní nejvyšší soud, zjistil skutkovou podstatu jak shora byla uvedena, totiž, že soukromník A. byl vlastníkem cenných papírů v době půjčení, jednak však, že B. cennými papíry těmito osobě C. skutečně platil na cenu tržovou a že tudíž osoba C., která byla dobré víry, nabyla vlastnictví těchto cenných papírů. — Přesto však žalobě vyhověly, a to podstatně s tímto odůvodněním:

B. stál k cenným papírům jemu propůjčeným vždy pouze v poměru kommodatáře. V tom okamžiku tudíž, když osoba C. po rozvázání smlouvy tržové, vlastnictví cenných papírů se vzdala a je k soudu složila, není oprávněn cenné papíry tyto pro sebe žádati kommodatář B., nýbrž pouze původní jejich vlastník, soukromník A., a nastupuje zde navrácení k předešlému stavu. — Ostatně otázka, přešlo-li již vlastnictví cenných papírů, po složení jich k soudu osobou C., na soukromníka A., či stane-li se tak teprve jejich vydáním z deposita (extradicí), jest pro rozhodnutí přítomného sporu nerozhodná. V každém případě přísluší soukromníku A. obligační nárok na vydání těchto cenných papírů a na vyloučení jich z jeho

jmění. Tento obligační nárok pak dostačuje úplně k tomu, aby odůvodnil žalobu ve smyslu § 37. ex. ř.

Právo exekučního věřitele D. jest právem pouze odvozeným, postihujícím jmění osoby B. v tom stavu, v jakém toto skutečně se nachází. Jest-li proto B. jest povinen papíry soukromníku A. vydati a není oprávněn je zadržovati, nemůže tak učiniti ani exekuční věřitel D.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 1922, č. j. RII 242/22/59. Dr. K. Zimmer.

K pojmu akreditivu a výkladu jeho podmínek.

Žaloba o 4,577.219 Kč 50 h s přísl. připadajících na 3 zásilky petroleje (13 vagonů, 35 vag. a 3 vag.), jež žalovaná odepřela proplatiti, protože nebyly splněny podmínky akreditivu, byla všemi 3 instancemi zamítnuta podstatně z toho důvodu, že nebyly splněny veškeré podmínky akreditivu.

Nejvyšší soud v důvodech uvádí v tom směru: Akreditiv jest svou právní povahou assignací po rozumu § 1400 a násl. obč. zák. a čl. 300. obch. zák. Dle čl. 1401. obč. z. může assignat (žalovaná) proti assignatáři (žalobkyně jako cessionářce W. B.) použiti jen takových oborů, jež se týkají platnosti přijetí, nebo prýští z obsahu assignace nebo z osobního poměru assignáta k assignatáři.

Námítky žalovanou uplatňované dlužno dle jich obsahu řadití do skupiny druhé, a dlužno řešiti, zda jsou věcně oprávněné.

Dle zjištění nižších soudů byly zřízeny 2 akreditivy žalovanou bankou k poukazu Sl. M. v Bratislavě dne 27./9. 20 a 15./12. 20 s těmito podmínkami:

Žalovaná vyplatí příslušné částky postupně proti předložení duplikátů nákl. listů želez. stanicí Dziedice úředně potvrzených. W. Br. jest povinen celé množství zboží ve stanici Dziedice dáti Sl. M. k dispozici a to s podmíněčným polským vývozním povolením, nestíženým žádným poplatkem. Zásilky jest adresovati na Čechoslavii v Bohumíně nebo Št. Kl. v Čadci neb Žilině, zaplacení zásilek nastane, jakmile zboží (petrolej) překročí hranice čsl. republiky, t. j. jakmile dojde do Bohumína nebo Čes. Těšína.

Úkolem žalované bylo, aby při výplatě akreditované částky pod vlastní zodpovědností (§ 1016 vš. obč. z.) dbala toho, aby veškeré tyto podmínky přesně byly splněny, a nestalo-li se